

[Korsgaard.]

heder, for hvis Skyld man i sin Tid sætte ind, hvis ellers rimelige Betragtninger falder ud til Fordel for, at disse Virksomheder har Levedygtighed, da ikke gaar ned.

Man skulde for saa vidt synes, at som Sagen ligger nu i Øjeblikket, kan der kun være een rimelig Betragtning mulig fra Statsledelsens Side, nemlig den at foretage sig alt, hvad der kan tjene til, at Landmandsbankens Drift og dens Forhold i al Almindelighed kan blive saa gunstige som muligt. Jeg ønsker allerede her at sige, at jeg ikke kan se, at den højtærede Handelsminister i de Handlinger, han har foretaget, og i de Udtalelser, han har fremsat, paa nogen Maade har handlet saaledes, at han har handlet i Bankens Interesse.

Da Staten i sin Tid overtog eller i alt Fald, som det viste sig senere, faktisk kom til at overtage Landmandsbanken, indsatte den jo en Ledelse, som rimeligt er, og Ledelsen kom, som ærede Medlemmer sikkert alle vil erindre, til at bestaa af 6 af Staten valgte, 1 af Ø. K. valgt, 1 af Nationalbanken valgt og 1 valgt af de gamle Aktionærer. Den Del af Ledelsen, som Staten udpegde, fremkom i alt Fald til en vis Grad paa den Maade, at visse store Organisationer gav Indstilling om, hvem de ønskede valgt, og man valgte fornuftigvis denne Form for derigennem at faa den størst mulige Sagkundskab repræsenteret i Bankraadet, og dette naturligvis ikke mindst, for at det siddende Bankraad kunde have den bedst mulige Evne til at forstaa Vurderingen af de forskellige Engagementer, som en Bank som Landmandsbanken som bekendt i høj Grad var inde i.

Man skulde nu tro, at saaledes som Bankens Ledelse var blevet, burde der paa ethvert Tidspunkt kunne være et nøje Samarbejde mellem den driftsmæssige Ledelse og den, om jeg saa maa sige, politiske Ledelse af Landmandsbanken, in casu den højtærede Handelsminister. Har nu denne gode Forstaaelse overhovedet snart sagt paa noget Tidspunkt været til Stede mellem Bankens Ledelse og de til enhver Tid siddende — det være sig Handels- eller Erhvervsministre? Jeg tror at maatte sige — og jeg tror, at mange vil give mig Medhold deri —, at dette gode Samarbejde har *ikke* været til Stede, heller ikke paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem Hr. Stauning var den politiske Leder, om jeg saa maa kalde det, af Banken. Man har — og jeg tror til Skade for Banken — ofte ræsonneret ud fra det Synspunkt, at det Forhold, som vi har, at Landmandsbankens

Ledelse kan disponere over Statens Midler, er en overmaade uheldig Ordning. Jeg tror, at man ud fra den Betragtning har gjort stor Skade.

Er det nu en *reel* Betragtning den, at Bankens Ledelse har Raadighed over Statens Midler? Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det i høj Grad er en *teoretisk* Betragtning. Jeg kan i alt Fald ikke se rettere end, at hvis man vil sammenligne Landmandsbanken og Nationalbanken, og hvis man vilde forudsætte, at Nationalbankens Ledelse handlede ilde med Nationalbanken, vilde det, skønt denne Bank formelt er en privat Bank, saasandelig i allerhøjeste Grad ramme Staten som saadan. Derfor tror jeg ikke, det er rigtigt at anlægge det Synspunkt, at det, at Banken kaldes privat, betyder, at Staten i og for sig kan betragte den som noget sig ivedkommende. Og omvendt tror jeg, at det er at skyde over Maalet at sige, at dette, at Bankens Tab eventuelt skal bæres af Staten, betyder, at man har et Forhold, som man under ingen Omstændigheder kan tolerere. I det ene som i det andet Tilfælde maa man selvfølgelig gaa ud fra, at man har en *ansvarsbevidst* Ledelse. Hvis man ikke har det, gaar det i begge Tilfælde galt. Og Spørgsmaalet bliver da nu, om man kan antage, at den Ledelse, Landmandsbanken har, er en Ledelse, man med Rette kan give den Magt, som Ledelsen har. Jeg kan ikke faa Øje paa, efter hvilke Regler man overhovedet skulde kunne vælge en Bankledelse med større Betingelser end den nuværende for at tilfredsstille Kravet om, at man maatte kunne ud fra, at de paagældende er i Besiddelse af tilstrækkelig Ansvarsfølelse. Det forekommer mig derfor, at man, naar man overhovedet vil kritisere Bankens Ledelse, maa kunne belægge denne Kritik med virkelige Beviser for, at den er berettiget, og ikke paa, om jeg saa maa sige, Formodninger om, at Ledelsen ikke er saa god, som den burde være. Men Faktum synes mig i hvert Fald at være, at den siddende Handelsminister paa snart sagt alle Punkter betragter den nusiddende Bankledelse som *Fjende*, som den, man skal tilbagevise. Hele den højtærede Handelsministers Argumentation i hans Tale ved Fremsettelsen af det Lovforslag, hvorom der her diskuteres, var, synes det mig, et Aktoerat mod den gamle Ledelse og et Defensorat for det saakaldte Tomandsudvalg. Jeg mener, at den højtærede Handelsminister her har anbragt sig paa et højst uheldigt Stade, efter min Opfattelse i høj Grad til Skade for Banken.

Den højtærede Handelsminister var